

maatte finde Anledning til derfor at tillægge dem nogen Godtgjørelse, foruden den frie Befordring, der maatte tilkomme dem paa deres Forretningsreiser. Det paatvistes ikke, at der jo rundt om i Landet vil kunne findes Mænd, som ifølge deres Livsstilling, Dannelsesstrin og øvrige Egenskaber ere skikede til slige Poster, der i fornødent Fald kunde forenes med andre Bestillinger, navnlig naar ingen anden Udvei findes, med Sognefogebestillingen, der forudsætter en større Dygtighed og Selvstændighed end den, som i Reglen kan ventes hos Brandfogderne. Deres Functionstid formenes, i Lighed med hvad der gjælder om Brandfogderne (iffr. Gener. Land. Decem. og Com. Coll. Str. af 23de Januar 1802), at kunne bestemmes til 5 Aar.

I Kjøbenhavns Amt findes der sine Steder endnu særlige Underbrandmestere. Forsaavidt der ogsaa paa andre Steder maatte findes Anledning til at træffe en lignende Foranstaltning, navnlig hvor Overbrandmesters Districterne ere af større Udstrækning, maatte der i Loven indeholdes Hjemmel dertil.

Dette hele Anliggende formenes iøvrigt at maatte ordnes af den administrative Vet efter de locale Forhold.

Til 2det Capitel.

§ 7.

Forordningen af 29de Febr. 1792 § 3 indeholder den Bestemmelse, at „naar en ny Gaard eller Huus bygges i Byerne, maa den ikke indbygges i Naboernes eller støde sammen dermed, men imellem Gaardene og Husene skal altid efter Mulighed være fornødent Mellemrum.“ Størrelsen af dette Mellemrum var saaledes ikke bestemt ved nogen almindelig Regel, men maatte i ethvert forekommende Tilfælde afgjøres efter de locale Forhold, indtil det ved Pl. af 8de Decbr. 1809 bestemtes, at det ommeldte Mellemrum skulde være 50 Alen, og i Forbindelse hermed fastsattes, at Erstatning fra Brandforsikringen ikke derefter maatte udbetales Noget, uden under Vilkaar at opfylde denne Forfrist; men hvis Saadant ikke kunde skee, uden at eet eller flere af de afbrændte Steder maatte udflyttes, skulde en-

hver Gaardbruger, der saaledes efter opkomsten Ildbrand maatte udflytte af Byen, udbetales en Bygningshjælp af 100 Rd. af Statskassen, hvilket senere ved Pl. af 22de April 1817 blev udvidet derhen, at enhver Huusmand, som under lignende Omstændigheder maatte udflytte, skulde have en Bygningshjælp af 3 Rd. for hvert Fag Huus, som efter Udflytningen paa ny opføres.

Den i bemeldte Placater foreskrevne Afstand af 50 Alen gjaldt uden Forskiel alle Bygninger, og der var saaledes ikke taget Hensyn til deres Bygningsmaade; men senere blev det ved allerh. Resol. af 3die Juli 1812 (bekjendtgjort ved Gener. Land. Dec. og Com. Coll. Circ. af 18de s. M.) bestemt, at Placaten af 8de Decbr. 1809 ikke skal forstaaes om Mellemrummet mellem tvende Bygninger, som begge ere teglhængte. Medens Placatens Bestemmelse om 50 Alens Afstand saaledes blev i Kraft, naar det ene af de paagjældende Steder var straatækket, det andet teglhængt, maatte den naturlige Fortolkning lede til, at den ældre almindelige Regel om, at der altid efter Mulighed skulde være fornødent Mellemrum imellem Stederne, paa ny maatte træde i Kraft, hvor begge de 2 tilgrændsende Steder ere teglhængte. Imidlertid er dette ikke altid saaledes opfattet i Praxis, og saaledes er der Tid efter anden paa Landet opført mange nye teglhængte Steder, der støde umiddelbar op til hinanden, uden at der iøvrigt ved deres Bygningsmaade er yderligere sørget for at tilveiebringe Betyggelse mod Brandfare.

Den Bestemmelse i Forordningen af 29de Febr. 1792 § 3, „naar en ny Gaard eller Huus bygges i Byerne“ o. s. v. er af Administrationen forstaaet saaledes, at den ei blot angaaer de gamle Byer, der fra Fortiden havde dannet sig, men ogsaa saadanne Samlinger af Steder, som Tid efter anden have grupperet sig udenfor de oprindelige Byer, hvorved der enten allerede var fremkommet eller ved fortsat Tilbygning vilde fremkomme nye Byer. Denne Opfatning, der ogsaa har Analogien af Anordningen af 6te April 1832 § 17 2det Afsnit for sig, er funden saa meget mere naturlig, som Brandfaren ved den tætte Bebyggelse er lige stor, hvad enten en saadan Sam-